

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra Fulvia

Citation: Kaalund, H. V.: "Fulvia", i Kaalund, H. V.: *Fulvia*, 1891, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund02val-shoot-idm140027968384144.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fulvia

AQVILINUS.

Du tavse Nat, alene her for Dig
forraader jeg min Sorg. - Vær Du mit Vidne:
Hun var den Eneste, jeg havde kjær!
Hvor høj og ren og herlig staar hun dér,
men hævet over Jordens Fryd og Smerte!
123 Den kolde Marmorsten har intet Hjerte. -
Og dog det er mig, som hun er mig nær.
O, kunde som Pygmalion jeg varme
det døde Billed her i mine Arme
og vække Livets Pulsslag i dets Bryst!
- Ja, kunde hun fornemme nu min Røst,
hun vilde næppe mér saa stolt mig vrage.
Af hende har jeg lært, det *at forsage*
kan veje mér end jordisk Herskermagt.
- »Synk i Dig selv, synk ned!« har hun jo sagt -
Ja, jeg har gjort det, - Fulvia, - og vundet,
thi gennem Sorgen har mig selv jeg fundet!
- Tak for det Syn, Du mig paa Livet gav,
ihvor Du er, om i den kolde Grav -
død eller levende - maaske i Himlen
et Steds deroppe mellem Stjernevrillen!
- Mig kalder atter Livets Kamp herfra.
Men aldrig glemmer jeg Dig, Fulvia!

(stiger op af Trappen og slaar sine Arme om Billedstøtten.)

Paa Marmorlæben maa et Kys jeg trykke!

(idet han, efter at have kysset Billedets Mund, stiger ned og ved Foden af Trappen endnu en Gang vender sig om mod det.)

Og saa Farvel! - Farvel, min døde Lykke!